

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 928/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље Ј.С. из села Г., коју заступа пуномоћник Н.Д., адвокат из Н., против тужене Општине Алексинац, Општинске управе, коју заступа Општинско јавно правобранилаштво, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3010/14 од 19.11.2014. године, у седници већа одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3010/14 од 19.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 1856/13 од 23.05.2014. године, у ставу 1. изреке, одбија се тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење тужене број 118-2/2013 од 26.02.2013. године и број 118-2/2 од 15.03.2013. године као незаконита, те да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад према решењу о распоређивању број 112-1/2012-269 од 19.10.2012. године и призна јој сва права из рада и по основу рада почев од 01.03.2013. године па до враћања на рад, све у року од осам дана од пријема пресуде под претњом извршења као неоснован. У ставу 2. изреке, обавезује се тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 54.000,00 динара у року од осам дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3010/14 од 19.11.2014. године, одбија се као неоснована жалба тужиље, а пресуда Основног суда у Алексинцу П1 1856/13 од 23.05.2014. године потврђује.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити повреда поступка учињена пред другостепеним судом на коју ревизија указује.

Према утврђеном чињеничном стању, 07.03.2012. године тужена је расписала оглас за попуну радних места, поред осталих и за радно место послови архиве – један извршилац у Одељењу за општу управу и друштвене делатности, Одсек за општу управу. Огласом су прописани општи и посебни услови које треба да испуњавају кандидати за наведено радно место. Као посебни услови за радно место прописани су IV степен стручне спреме, средња економска, педагошка школа или гимназија, једна година радног искуства, положен стручни испит за рад у органима државне управе и познавање рада на рачунару. Тужилка је поднела пријаву а по расписаном огласу донета је одлука о избору кандидата 05.04.2012. године када је на наведено радно место изабрана тужилка. Решењем тужене од 17.04.2012. године тужилка је примљена у радни однос код тужене за обављање послова радног места послови архиве почев од 18.04.2012. године. У моменту заснивања радног односа на неодређено време тужилка није имала једну годину радног искуства већ осам месеци и 15 дана. Поступајући по мери управног инспектора при вршењу посебног инспекцијског надзора тужена је донела оспорено решење 118-2/2013 од 26.02.2013. године којим је тужилки престао радни однос дана 01.03.2013. године, а применом члана 64а став 2. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима и то због заснивања радног односа супротно закону. Против наведеног решења тужилка је изјавила приговор који је решењем начелника Општинске управе број 118-2/2 од 15.03.2013. године одбијен као неоснован.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиле за поништај оспорених решења неоснован због тога што се по члану 64а став 2. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима запосленом отказује радни однос ако се у року од једне године од заснивања радног односа утврди да је радни однос заснован супротно закону.

Правилно су применили материјално право нижестепени судови када су у конкретном случају тужилин тужбени захтев одбили као неоснован. Несумњиво је утврђено, а то ни међу странкама није спорно, да у моменту када је по расписаном огласу тужилка засновали радни однос она није испуњавала посебне услове за рад на радном месту за које је примљена, односно није имала једну годину радног искуства. У таквој ситуацији, а с обзиром да је то констатовано у законском року од једне године, орган који је донео решење о пријему тужиле у радни однос био је дужан да по члану 64. став 2. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима поништи своје решење, како је у конкретном случају и поступљено. Неприхватљива је тврдња тужиле да се дужина њеног радног искуства морала рачунати у време када је донето решење о престанку радног односа а не у моменту заснивања.

С обзиром да ни остали ревизијски наводи не доводе у сумњу правилност нижестепених одлука, то је на основу члана 414. ст. 1. и 2. ЗПП одлучио као у изреци без детаљнијег образложења.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**